

Голова

Василь Голобородько

Котилася, як кавун, голова з гори,
як кавун, кривава людська голова.
Котилася голова.
Ще у очах тріпотіли
листя папірці зелені
і стежка намотувалася стрічкою під ноги.
Ще у вухах шурхотіло колосся,
рипів біля колодязя журавель,
гули оси,
сміялася дитина.
Ще на губах висів поцілунок,
ще вони ворушилися
і складалися трубочкою, щоб засвистіти.
Ще зуби жадібно вгризалися у м'якість
грушок-лежанок.
Ще язик розповідав
про веселі пригоди друзям.
Ще щоки відчували тепло подушки
і жіночого плеча.
Ще у ніс заходили пахощі осені,
прілого листя.
Ще під зморщеним чолом визрівали думки.
А голова уже котилася.
Як кавун, кривава людська голова.
І падали непритомні жінки,
падали непритомні матері та сестри
і простягали по землі довгі руки,
і по руках,
як по білих рушниках,
ішли за головою люди
і шелестіли,
як чорні жалобні стрічки.